

ΑΓΓΕΛΑ ΚΑΣΤΡΙΝΑΚΗ

Έρωτας στον καιρό της ειρωνείας

Μυθιστόρημα

[...]

« Πάμε να ξεμουδιάσουμε; » πρότεινε εκείνος.

Βγήκαν από το εστιατόριο, διέσχισαν τη λεωφόρο και πέρασαν απέναντι, στο πάρκο. Είχε πολλή υγρασία. Στους φανοστάτες μπροστά σχηματιζόταν μια αχλή. Έκλεισε καλά το παλτό της κι έχωσε βαθιά μες στις τσέπες τα χέρια. Ερημιά.

« Όστε όλα στη ζωή σου είναι τέλεια; »

Η ερώτησή του ήρθε αναπάντεχα.

« Ναι », είπε η Μέλπω. « Τελευταία περνάω καλά ».

Φυσικά δεν έλεγε ψέματα. Ήταν η αλήθεια, αν και κάπως σκληρή βέβαια για να την ομολογεί κανείς έτσι άνετα. Δεν έπρεπε όμως να αφήνει να δημιουργούνται ψευδείς εντυπώσεις.

Ανέβηκαν την αλέα μέχρι το τέρμα της και ύστερα πήραν να γυρνούν πίσω. Το κρύο διαπερνούσε ως το κόκαλο. Μετά βίας συγκρατούσε τα δόντια της να μην κροταλίσουν. Αν κροτάλιζαν, μπορεί να θεωρούσε υποχρέωσή του ο άλλος να καλύψει με το χέρι του την πλάτη της. Κι έπειτα μπορεί να νόμιζε πως τα δόντια κροτάλισαν επί τούτου, ενώ η ίδια αισθανόταν μάλλον ενοχλημένη μαζί του: η ερώτησή του ήταν άστοχη (η « τελειότητα » είναι – το πολύ – μια στιγμιαία κατάσταση) κι επιπλέον προκλητική. Και η Μέλπω δεν χώνευε τις προκλητικές ερωτήσεις.

Έτσι λοιπόν δεν επρόκειτο να ομολογηθούν τώρα ενώπιόν του οι όχι λίγες άγρυπνες νύχτες; πόσες; δέκα; δεκαπέντε; Ούτε το καρδιοχτύπι, το τόσο ενοχλητικό, που δεν την άφηνε να πλαγιάζει μπρούμυτα στο στρώμα και την υποχρέωνε να γυρίσει ανάσκελα – μεγάλη ταλαιπωρία, αλήθεια. Μια αναστάτωση στον ρυθμό της ζωής. Όλα αυτά όμως έπρεπε να λήξουν, να βρεθεί μια λύση, ένα φάρμακο. Ναι, η Μέλπω χρειαζόταν επειγόντως περίθαλψη, κάποια «αγωγή». Δεν έπρεπε να αφηθεί στην τύχη η κατάσταση, σε μια ανεξέλεγκτη εξέλιξη, γιατί ενδεχομένως θα επέφερε βαριάς μορφής κόπωση (και πώς θα εργαζόταν, αν ήταν πτώμα;). Η περίθαλψη μάλιστα έπρεπε να ξεκινήσει τώρα – ή ποτέ.

Άπλωσε το χέρι της μπροστά, χωρίς να ξέρει ακριβώς τι γύρευε. Εκείνος ωστόσο το είδε μες στο σκοτάδι και το άδραξε. Το έκλεισε στη ζεστή του παλάμη.

«Κι όμως, σου λέω αλήθεια», του διευκρίνισε.

«Δεν σου λείπει τίποτα», επιβεβαίωσε τάχα ο Μάριος με έναν μικρό ειρωνικό θρίαμβο στη φωνή.

«Όχι».

«Είσαι παγωμένη».

Η Μέλπω γέλασε.

(Λοιπόν, εφηβική σκηνή σε ένα πάρκο! Δυο δεκαεξάρικα που δεν ξέρουν τι να κάνουν με τα χέρια τους, που μόλις έχουν τολμήσει να τα αγγίξουν. Που νιώθουν έκπληκτα με το τόλμημα, βιαστικά για τη συνέχεια και εντελώς αμήχανα με τη διαδικασία. Βέβαια, στην προκειμένη περίπτωση δεν έχουμε δεκαεξάρικα, αλλά δυο πεπειραμέ-

νους ενήλικες, τριάντα οκτώ και σαράντα πέντε αντιστοιχώς. Τόση αντιπαλότητα, ωστόσο, μάλλον δεν νιώθουν τα δεκαεξάρικα. Εδώ έχει αρχίσει κιόλας κρυφός αγώνας. Ο άντρας θέλει να πείσει τη γυναίκα πως ψεύδεται ασύστολα προς τον εαυτό της. Ο τρόπος του είναι κάπως αφελής, κι αυτή αντιδρά στην αφελειά του. Η αντίδραση στην πρόκληση γίνεται με ακόμα μεγαλύτερη πρόκληση. Η Μέλπω διαθέτει χαρακτήρα. Αλλά κι ο Μάριος κρατάει κάποια ατού στα χέρια του.)

Αρχή του παραμυθιού

«Έχω μια δουλειά που με ενδιαφέρει», συνέχισε η Μέλπω, «έναν σύζυγο με τον οποίο τα πάω καλά –τελευταία μάλιστα πολύ καλά–, δυο παιδιά γλυκύτατα, ένα ευχάριστο σπίτι. Γνωρίζω ότι δεν είναι πολλοί όσοι μπορούν να δηλώσουν τα ίδια».

Μιλούσε αργά και φιλικά, κρατώντας του ταυτόχρονα ζεστά το χέρι. Εκείνος σιωπούσε.

«Έτσι κι αλλιώς, είμαι πεπεισμένη πως δεν υπάρχει το “τέλειο”. Ούτε μπορώ να καταστήσω το “τέλειο” γνώμονα της ζωής μου. Άλλωστε για μένα οι καλύτερες στιγμές είναι όταν βρίσκομαι απολύτως μόνη...»

Μια ελαφρά θυμηδία σαν να ξέφυγε απ’ τα χείλη του Μάριου, αλλά η Μέλπω αντιλήφθηκε πως η απογοήτευση είχε κατέβει έως τα ακροδάχτυλά του· παρ’ όλα αυτά δεν της άφησε το χέρι. Του το έσφιξε κι αυτή θερμότερα, για να του δείξει κάτι σαν «άλλο το ένα, άλλο το άλλο»· ή ίσως:

«είναι και έτσι και αλλιώς». Όσο κι αν ούτε το ένα ούτε το άλλο απ' αυτά ήταν, στην ουσία, πολύ ενθαρρυντικά.

«Ξέρεις, πρέπει να πηγαίνω τώρα», του είπε, και κατάλαβε πια κι η ίδια πως αυτή τη στιγμή θα τελείωναν όλα.

Πειθήνια την συνόδευσε σε ένα ταξί, αλλά, ενώ η Μέλπω τον αποχαιρετούσε με χαμόγελο, πήδηξε αιφνιδίως κι εκείνος μέσα. «Έχω χρόνο!» δήλωσε. Έτσι έφτασαν στο αεροδρόμιο ακραγγίζοντας τα δάχτυλά τους πάνω στο κάθισμα, φλυαρώντας και γελώντας χαρούμενα.

Έπειτα αυτός δεν γύρισε πίσω με το ίδιο ταξί. Α, οι ασύνετες πράξεις, οι μικρές παραβάσεις! Θα μπορούσε εντέλει να 'χε μείνει η Μέλπω το βράδυ στην πόλη. Περιθώριο χρόνου διέθετε· δεν ήταν αναγκασμένη να φύγει τρέχοντας. Κρίμα, αλήθεια, που είχε αποφασίσει να πετάξει πίσω τόσο νωρίς.

Λόγω ομίχλης ωστόσο η πτήση είχε καθυστέρηση. Σαν να 'ταν απλωμένο ψηλά, στον θαμπό ουρανό, το χέρι της Θείας Πρόνοιας. Κοιτάχτηκαν θριαμβευτικά και βγήκαν έξω. Βάλθηκαν να περπατούν πάνω κάτω, λίγο πιο πέρα, στο γρασίδι. Το κρύο ήταν ακόμα πιο τσουχτερό· τέτοιο κρύο που ωθεί να μην αφήνεις κενό ανάμεσα στο ένα σώμα και τ' άλλο.

Αλλά πώς ακριβώς μπορούσε να πετύχει κανείς κάτι τέτοιο;

Η Μέλπω επικαλέστηκε την αϊπνία των δέκα δεκαπέντε ημερών. Την ταλαιπωρία μιας έμμονης ιδέας για χείλη που ακουμπούν σε χείλη. Την εσωτερική αναστάτωση. Και πήρε την απόφαση: μια ψυχή που είναι να βγει...

Πλησίασε τα χείλη της στα δικά του. Και έγινε.

Έμειναν έτσι δυο τρία λεπτά, ίσως πέντε. Ουφ, θα γύριζε σπίτι της τώρα πιο ήσυχη!

Εκείνος ωστόσο της ψιθύρισε, ενώ το χαμόγελό του, το έως τ' αυτιά, διαγραφόταν μες στο σκοτάδι: «Αρχή του παραμυθιού».